

Arrest

nr. 295 789 van 18 oktober 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 april 2023, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 maart 2004 werd verzoeker als vluchteling erkend door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 11 februari 2011 werd verzoeker door het hof van beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden (met uitstel van 5 jaar voor zes maanden) wegens diefstal met geweld of bedreiging en het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen.

Op 26 juni 2015 werd verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 37 maanden wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep, wegens het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep.

Bij schrijven van 6 oktober 2015 verzocht de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging het CGVS om de mogelijkheid van intrekking van de vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 29 maart 2016 nam het CGVS de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus en stelde hij eveneens een niet-terugleidingsclausule (hierna: de NTC) op die luidt als volgt: *“Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”* Tegen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 167 716 van 17 mei 2016 verwierp de Raad dit beroep en bevestigde hij de intrekking van de vluchtelingenstatus.

Op 16 oktober 2018 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek gericht aan het CGVS om de voornoemde NTC op te heffen. Op 23 oktober 2018 weigerde het CGVS de NTC op te heffen.

Op 27 november 2019 verzocht de Dienst Vreemdelingenzaken het CGVS opnieuw om de NTC op te heffen. Op 20 april 2020 weigerde het CGVS opnieuw de NTC op te heffen.

Volgens de bestreden beslissing diende verzoeker op 17 oktober 2022 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 april 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.10.2022 werd ingediend door :

*J., H. S. (R.R.: ...) nationaliteit: Russische Federatie
geboren te G. op [...]1988 adres: [...] OUDENAARDE*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Ter staving van zijn identiteit verwijst betrokkene naar een kopie van zijn internationaal paspoort, onder stuk 1. Echter, stuk 1 betreft een getuigschrift van geboorte, afgeleverd op 11.05.2004, door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene werd erkend als vluchteling op 26.03.2004. Echter, de vluchtelingenstatus van betrokkene werd ingetrokken op 29.03.2016 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 19.05.2016. De voorgelegde geboorteakte kan dan ook niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een aanvaardbaar identiteitsdocument. Bovendien, hoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een

identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde" (RW nr. 11.335 van 19.05.08). Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart.

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste onderdeel stipt verzoeker aan dat de intrekking van een vluchtelingenstatus enkel plaatsvindt in limitatief opgesomde gevallen met name indien de betrokken vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf of omdat er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. Deze gevallen hebben evenwel geen weerslag op de verklaringen van verzoeker aangaande zijn identiteit die hij destijds bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) heeft gedaan. Daarom moet volgens hem het document dat hij destijds kreeg van het CGVS wel aangenomen worden als identiteitsdocument. Verder stelt verzoeker dat hij enkel zijn verblijfsrecht is verloren maar niet zijn "bescherming" en dat hij zich dus niet kan begeven naar de Russische ambassade om een nieuw paspoort aan te vragen.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."*

De memorie van toelichting, waaruit verweerder in de nota ook deels citeert, stelt dienaangaande:

"De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;*
- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven."* (Wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, MvT, Parl.St. 2005-2006, Doc 51 nr. 2478/001, 33)

Uit het voorgaande blijkt dat een vreemdeling die een machtiging tot verblijf aanvraagt bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft over een identiteitsdocument dient te beschikken, zijnde volgens de memorie van toelichting een paspoort of een gelijkgestelde reistitel. Het is ook niet betwist dat er geen kopie van een nationale identiteitskaart voorligt. De ratio legis bestaat erin dat iemands identiteit zeker moet zijn en een (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit niet mag geregulariseerd worden. Er blijkt evenwel dat de wetgever dienaangaande twee uitzonderingen voorziet waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is, zijnde ofwel de situatie van een verzoeker van internationale

bescherming wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep nog hangende is bij de Raad van State, ofwel de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven.

Er bestaat geen discussie over het feit dat verzoeker zich niet in de eerste uitzonderingssituatie bevindt, zijn erkenning als vluchteling werd immers ingetrokken door het CGVS, het beroep hiertegen werd door de Raad verworpen en er blijkt geen cassatieberoep ingediend tegen deze intrekking. Echter de overlegging van een identiteitsdocument is volgens voornoemd artikel 9bis, § 1 ook niet noodzakelijk in de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven. Verzoeker voert thans in het verzoekschrift aan dat het voor hem onmogelijk is om zich naar de Russische ambassade te begeven om een paspoort te verkrijgen en wijst erop dat hij na de intrekking van zijn vluchtelingenstatus zijn “bescherming” niet is verloren.

De Raad moet evenwel vaststellen dat in het administratief dossier de aanvraag om verblijfsmachtiging van 17 oktober 2022 ontbreekt, bijgevolg kan de Raad niet nagaan wat verzoeker heeft aangevoerd in zijn aanvraag aangaande de vereiste van het identiteitsdocument.

In elk geval heeft verzoeker een punt waar hij erop wijst dat de intrekking van de vluchtelingenstatus enkel kan gebeuren in limitatief opgesomde gevallen.

Artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“§ 1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.

§ 2. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in :
1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;

2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

§ 3. Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de intrekking van verzoeker zijn vluchtelingenstatus niet werd gestoeld op artikel 55/3/1, § 2, 2°, met name omdat de erkenning zou gestoeld geweest zijn op feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, op valse verklaringen of op valse of vervalste documenten, doch wel op artikel 55/3/1, § 1 en § 2, 1° en meer bepaald het feit dat verzoeker definitief werd veroordeeld voor een bijzonder ernstig misdrijf en omdat er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. Ten overvloede blijkt nergens uit het administratief dossier dat er ooit twijfel was aangaande verzoeker zijn identiteit.

Verder stipt verzoeker eveneens terecht aan dat hij weliswaar zijn verblijfsrecht is verloren, maar niet zijn “bescherming”. Uit het administratief dossier blijkt immers dat ondanks de intrekking van de vluchtelingenstatus, en dus de intrekking van de internationale beschermingsstatus, het CGVS wel vasthoudt aan de niet-terugleidingsclausule die inhoudt dat volgens deze instantie een terugkeer naar Rusland voor verzoeker strijdig is met artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Nu verzoeker vroeger werd erkend als vluchteling en het CGVS vasthoudt aan de NTC, blijkt hieruit dat volgens het CGVS verzoeker nog steeds een gegronde vrees heeft voor vervolging door de Russische autoriteiten, doch weliswaar niet mag genieten van de vluchtelingenstatus gezien hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, en omdat er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. Met andere woorden, het gegeven dat aan verzoeker een NTC is toegekend, die recent nog is bevestigd, is ten eerste relevant bij de beoordeling van de onmogelijkheid om in België een identiteitsdocument te bekomen.

De wet vereist evenwel in artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet dat het de vreemdeling is die moet aantonen dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven. De Raad moet dus nagaan wat verzoeker hierover heeft aangehaald in zijn aanvraag. Zoals supra aangestipt, kan de Raad

evenwel niet nagaan wat verzoeker heeft aangehaald aangaande de onmogelijkheid om het vereiste document in België te verwerven. Door het gebrek aan dit belangrijk stuk in het administratief dossier kan de Raad niet nagaan of de gemachtigde is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn beslissing is gekomen dat er geen geldige motivering is die toelaat betrokkene vrij te stellen van de documentaire identiteitsvoorwaarde. Daar de gemachtigde de determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad heeft gesteld, is het voor de Raad onmogelijk de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet afdoende te verifiëren.

De vernietiging van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op.

In de nota met opmerkingen gaat verweerder niet in op het betoog van verzoeker dat de intrekking van zijn vluchtelingenstatus enkel in limitatief opgesomde gevallen kan plaatsvinden, dat de intrekking in zijn geval heeft plaats gevonden op basis van de vaststelling dat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf en omdat hij wordt beschouwd als een gevaar voor de nationale veiligheid, hetgeen geen weerslag heeft op diens verklaringen aangaande zijn identiteit. Verweerder gaat evenmin in op het betoog van verzoeker dat hij zijn “bescherming” niet verloren is en dat hij in de onmogelijkheid is om bij de Russische ambassade een paspoort op te vragen. Verweerder wijst wel terecht op de vaste rechtspraak van de Raad dat in principe een geboorteakte niet wordt aanvaard als identiteitsdocument in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit biedt evenwel geen verweer aangaande het voormelde mogelijk pertinente betoog van verzoeker aangaande de onmogelijkheid om het vereiste document in België te verwerven, hetgeen de Raad evenwel niet afdoende kan verifiëren bij gebrek aan aanvraag in het administratief dossier.

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Korte debatten

Het middel geeft aanleiding tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 april 2023, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES